

РЕШЕНИЕ

№ 2766

гр. София, 25.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 19.04.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **11154** по описа за **2012** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН. Образувано е по жалба на зам. председателя на Комисията за финансов надзор (КФН) чрез пълномощника юриск. С. срещу решение от 21.08.2012 г., постановено по н.а.х.д.№ 11195/2011 г. от СРС, НК – 21 състав.

С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № Р-10-510/07.04.2011 год., издадено от зам.-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на ЗД [фирма] за нарушения на чл.317а, ал.3 от Кодекса за застраховането /КЗ/ на основание чл.319, ал.1, т.2 са наложени пет имуществени санкции в размер по 1000 лв. всяка.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно като постановено в противоречие с материалния закон. Твърди се, че за дата на извършване на нарушението следва да се приеме датата на представяне на информация във връзка със сключените договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите. Поради това касаторът моли съда да отмени решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно и да потвърди НП. В съдебно заседание на 19.04.2013 г. чрез юриск. Х. поддържа касационната жалба.

Ответникът не се представлява в съдебно заседание и изразява писмено становище от 18.04.2013г., в което оспорва жалбата и моли да се остави в сила

първоинстанционното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за основателност на жалбата и моли да бъде уважена.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Касационният съд възприема изцяло правилно установената от СРС фактическа обстановка: При проверка на постъпилите по електронен път в КФН документи от ЗД [фирма] със справка вх. № 10-10-3501/13.08.2011 г. е установено, че справката за сключените на 28.06., 23.06., 07.06, 22.06. и 25.06.2010г. застрахователни договори за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” е представена съответно с 46, 51, 67, 52 и 49 дни закъснение след законоустановения срок. За констатираните нарушения е съставен АУАН № Р-06-1078 от 18.10.2010 г. Въз основа на акта на 07.04.2011 г.е издадено оспореното пред въззивния съд наказателно постановление. Приетата от съда фактическа обстановка кореспондира напълно със събрания по делото доказателствен материал.

Предвид тази фактическа установеност, районният съд е отменил изцяло оспореното наказателно постановление. Същият е приел, че е нарушена разпоредбата на чл. 42, т.3 от ЗАНН, тъй като в АУАН не е конкретизирана датата на извършване на нарушението. По същия начин с НП е нарушен чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН, тъй като отново липсва дата на извършване на нарушението.

Решението на районния съд е правилно. Настоящият съдебен състав констатира следните пороци на процесното НП:

1) в обстоятелствената част на наказателното постановление не е посочено какво е било конкретното задължение на наказаното лице, в неспазването на което то е упрекнуто. В настоящия случай е посочено, че е подало информация за две застрахователни полици със закъснение, но не се сочи в какъв срок е следвало да подаде тази информация. Съгласно чл.42 т.3 и 4 от ЗАНН и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН, съответно АУАН и НП следва да съдържат описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено. В конкретния случай, от начина, по който са описани нарушенията в АУАН и НП не става ясно в какъв срок е дължало поведение дружеството без страх от санкциониране. Изложено е единствено, че дружеството е подало информацията по реда на чл.294 ал.4 във връзка с ал.1 от КЗ в периода след 46-ия ден и е направен е извод, че това е нарушение на чл.317а, ал.3 от КЗ.

2) посочената в АУАН и НП дата на нарушенията – 13.08.2010 г. съвпада с датите, на които е подадена информацията за сключените застрахователни договори в КФН. За дата на извършване на нарушенията е следвало да се приеме датата, следваща тази, на която е изтекъл срокът за представянето на информацията относно всеки един от застрахователните договори. Допуснатите нарушения на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН са съществени и представляват самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление. Срокът на дължимото поведение от страна на жалбоподателя е от

значение за определяне на санкцията, която в случая разпоредбата на чл.317а от КЗ диференцира според броя на дните, изминали от датата на сключване на договора до представяне на информацията пред контролния орган. Същественото е, че в ал.1 и ал.2 на този член се определя принцип за избиране на санкцията в зависимост от броя на дните, а в ал.3 на същия член е употребено понятието „закъснение" и то отнесено към периодите, посочени в първите две алинеи, без обаче изрично да се посочва, че срокът на закъснение трябва да се изчислява от датата на сключване на договорите. След като е употребено именно това понятие и без друго пояснение за начина на изчисляването му, то при налагането на санкцията съобразно чл.319 във връзка с чл.317а, ал.3 от КЗ, от периода на броя дни, значими за санкционирането, следва да се изключи срока, в който наказаното лице е трябвало да изпълни задължението си, за да спази изискванията на чл.294 от КЗ. Това е още един аргумент, че в наказателното постановление и актът е следвало прецизно да бъде посочено, какво е било дължимото поведение.

3) съгласно чл.294, ал.1 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Република Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица, а според ал.4 справката по ал. 1 се предоставя и в Комисията за финансов надзор. Санкционната норма на чл. 317а, ал. 3 от КЗ препраща към ал. 1 на същата разпоредба във връзка с чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ. Тълкувайки съдържанието на цитираните разпоредби районният съд е достигнал до неправилен извод, че задължението за предоставяне на информация както в Информационния център, така и в КФН е за всеки застраховател, в какъвто смисъл са и правните изводи на АНО.

Застрахователят, определен като задължен субект по чл. 294, ал. 1 от КЗ, отговаря на легалната дефиниция, дадена в нормата на чл. 8, ал. 1, т. 2 от КЗ. Следователно задължението за подаване на информация по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ е въведено за застрахователите, предоставящи застрахователни услуги посредством упражняване правото си на установяване или при условията на свободата на предоставяните услуги. И след като санкционната норма по чл. 317а от КЗ касае административнонаказателна отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл. 294 от КЗ, то касаторът в качеството си на застраховател по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ не подлежи на санкциониране на това основание.

За застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ е предвидено задължение да предоставят справки в Информационния център за сключените и прекратените застрахователни договори по задължителните застраховки „Гражданска отговорност" и „Злополука" по силата на чл. 4 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд, но не и пред КФН.

Задължение за отчитане на всеки сключен договор по същите видове задължителни застраховки в Информационния център и в КФН до 24 часа от неговото сключване се съдържа и в нормата на чл. 4, ал. 3 от Наредба № 42 от 3.11.2010 г. за изграждането и поддържането на информационна система за оценка, управление и контрол на риска, в т. ч. за издаване на полици по задължителните застраховки по чл. 249, т. 1 и 2 от КЗ (Загл. доп. - ДВ, бр. 55 от 2011 г.), издадена от председателя на Комисията за

финансов надзор, обн., ДВ, бр. 90 от 16.11.2010 г.

От анализа на цитираната нормативна уредба е видно, че задължението за застрахователите по чл. 8, ал. 1, т. 1 от КЗ да предоставят информация, аналогична на тази по чл. 294, ал. 1 и ал. 4 от КЗ, е предвидено в други норми, за нарушението на които санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3 от КЗ е неприложима.

Предвид изложеното касационният съд намира, че жалбата е неоснователна и решението на въззивната инстанция следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК Административен съд-София-град, XIV-ти Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 21.08.2012г. на СРС, НО, 21 състав по нахд № 11195/2011 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.